

Chlap s kovovou podprsenkou

TO RODINNÉ SÍDLO STÁLO ZA STAROU BELU.

Jasně, *vy* byste to neřekli. Viděli byste přerostlý šestipatrový palác, chrlič na střeše, mozaiky v oknech, schodiště z mramoru a všechny ty parádičky, co křičí do světa, že tu žijí pracháči, a podivili byste se, proč žiju na ulici.

Snadné vysvětlení: *strýc Randolph*.

Byl to *jeho* dům. Coby nejstarší syn ho zdědil po mých prarodičích, kteří umřeli, než jsem se narodil. O životě naší rodiny jsem se toho nikdy moc nedozvěděl, ale mezi třemi sourozenci – Randolphem, Frederickem a mou mámou – byla spousta zlé krve. Po té megahádce na Den díkůvzdání jsme už do rodinného sídla nevkročili. Náš byt ležel asi tak půl míle odtamtud, ale pro nás to bylo, jako by Randolph žil na Marsu.

Máma se o něm zmiňovala, jenom když jsme náhodou jeli kolem. Ukázala na dům, jako by mě varovala před nebezpečným útesem. *Vidíš? To je ono. Tomu se vyhni.*

Když jsem začal žít na ulici, občas jsem v noci prošel kolem. Nakoukl jsem do oken a viděl zářící vitríny se starožitnými meči a sekerami, strašidelnými přilbami s hledím, které na mě

zíraly ze stěn. V horních oknech se rýsovaly sochy jako zkamenělé přízraky.

Několikrát mě napadlo, že se tam vloupám a porozhlídnu se, ale zaklepat na dveře mě nelákalo nikdy. *Prosím, strýčku Randolphe, já vím, že jsi mou mámu nesnášel a mě jsi neviděl deset let, vím, že ti záleží víc na starých rezavých krámech než na rodině, ale mohl bych bydlet ve tvém úžasném domě a živit se drobečky chleba?*

Díky, nechci. Radši budu spát na ulici a dojíždět den starý falafel.

Ale stejně... Odhadoval jsem, že nebude těžké dostat se dovnitř, omrknout to tam a zjistit, co se to děje. A když už tam budu, třeba si odnesu něco na památku.

Pokud to uráží váš smysl pro poctivost a čest, tak pardon.

Ale ne, počkat. Omlouvat se nebudu.

Nekradu jenom tak někomu. Vybírám si odporné týpky, co mají víc než dost. Jestli si vozíte zadek v novém BMW a zaparkujete na místě pro invalidy bez povolení, pak jo, to vám klidně vypáčím okýnko a vyberu drobný z palubní desky. Pokud vycházíte z luxusního krámu s taškou hedvábných šnuptychlů a nedáváte pozor, protože musíte žvanit do mobilu a strkat do lidí, tak vám milerád ulehčím o peněženku. Když si můžete dovolit prosmrkat pět táců, neublíží vám zaplatit mi oběd.

Jsem soudce, porota a zloděj v jednom. A co se týká odporných týpků, nemohl jsem si vybrat líp než strýce Randolpha.

Dům stál na Commonwealth Avenue. Zamířil jsem dozadu do poeticky pojmenované uličky Public Alley 429. Randolphovo parkovací místo bylo prázdné. Dolů k suterénnímu vchodu vedly schody. Pokud tam byl nějaký bezpečnostní systém, neviděl jsem ho. Dveře měly jednoduchou západku, chyběl